

Sygn. akt **IC 661/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa- Praga w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Gradowska - Okrój

Protokolant: Marta Antoniak

Po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2017 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank S.A w W.

przeciwko M. M.

o zapłatę

zasądza od pozwanej M. M. na rzecz (...) Bank Spółka Akcyjna w W. kwotę 137 221,05 (sto trzydzieści siedem tysięcy dwieście dwadzieścia jeden 05/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 marca 2017r. do dnia zapłaty oraz kwotę 10 478 (dziesięć tysięcy czterysta siedemdziesiąt osiem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt: **IC 661/17**

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 30 listopada 2017 r.

Powód (...) Bank S. A. w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. M. na jego rzecz kwoty 137.221,05 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2 k.c., liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu powód twierdził, że zawarł z pozwaną umowę nr (...) o kredyt konsolidacyjny, na podstawie której udostępnił jej kwotę kredytu w wysokości 149.678,76 zł, a także, że wypowiedział pozwaną tą umowę w związku z brakiem dokonywania przez nią spłat, oraz wezwał do zapłaty nieuregulowanego zadłużenia, przy czym – z uwagi na brak spłat ze strony pozwanej w określonym terminie – postawił całe jej zadłużenie w stan wymagalności z dniem 24 stycznia 2017 r. Wskazał, że na dzień wytoczenia niniejszego powództwa niespłacone zadłużenie pozwanej z tytułu przedmiotowej umowy wynosi 137.221,05 zł, na co składają się niespłacony kapitał, odsetki umowne, naliczone opłaty, oraz odsetki od zadłużenia przeterminowanego.

Na skutek wydania w stosunku do pozwanej nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym względem powoda pozwana wniosła sprzeciw, w którym podniosła zarzut niewykazania wysokości roszczenia i braku jego wymagalności, wnosząc jednocześnie o oddalenie niniejszego powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, a także opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwana twierdziła, że powód nie wykazał tego, jak została określona wysokość dochodzonego przez niego żądania zapłaty należności głównej w kwocie 130.952,14 zł. Wskazała, że wyciąg z ksiąg banku, na jakim oparł się przy tym powód stanowi wyłącznie dokument prywatny, nie świadczący o prawdziwości zawartej w nim treści, a stanowiący jedynie oświadczenie osoby go sporządzającej. Twierdziła także, że powód nie wykazał, ażeby – zgodnie z normą zawartą w ust. 9 § 9 łączącej strony umowy kredytu – wzywał pozwaną do uregulowania zaległości w postaci dwóch kolejnych rat w terminie 7 dni. Dodała, że dokonane przez powoda wypowiedzenie przedmiotowej umowy kredyt, jako dokonane z zastrzeżeniem warunku, jest nieważne – twierdziła, iż niedopuszczalne jest dokonanie czynności jednostronnej kształtującej z zastrzeżeniem warunku, ponieważ koliduje to z jej istotą, zakładającą definitywne uregulowanie łączącego strony stosunku prawnego. Wskazała nadto, że w jej ocenie przedstawione wypowiedzenie ma charakter iluzoryczny, ponieważ zawiera informację o możliwości złożenia przez pozwaną wniosku o restrukturyzację zadłużenia z tytułu przedmiotowej umowy.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podniósł, że pozwana uznała dług wynikający z przedmiotowej umowy, gdyż 31 marca 2016 r. wpłaciła na rachunek powoda kwotę 1.900 zł, tytułując przelew jako „spłata 19 raty pożyczki konsolidacyjnej”. Dodał, że przedmiotowa umowa została wypowiedziana w dniu 23 stycznia 2017 r. z powodu braku wpłat ze strony pozwanej, zaś 24 stycznia 2017 r. postawiona w stan wymagalności. Powód twierdził, że na kwotę dochodzonego roszczenia składają się: 130.952,14 zł należności głównej, 5.286,56 zł odsetek umownych, 722,35 zł odsetek od zobowiązanie przeterminowanego oraz 260 zł z tytułu opłat – co ma wystarczająco potwierdzać załączony do akt wyciąg z ksiąg banku. Powód powołał się przy tym na judykaturę stojącą na stanowisku, iż mimo, że wyciągi z ksiąg banku nie są dokumentami urzędowymi, to nie są pozbawione mocy dowodowej i wiarygodności z uwagi na szereg restrykcyjnych wymogów o charakterze prawnym, jakie banki muszą spełniać przy ich sporządzaniu, oraz stanowią przy tym oświadczenie wiedzy osób, które je podpisały co do wartości w nich zaksięgowanych. Wskazał też, że wezwał pozwaną do zapłaty zadłużenia wynikającego z tej umowy dwukrotnie – w dniach 4 października 2016 r. (w wezwaniu do zapłaty) i 7 września 2016 r. (w piśmie informującym o zaległości). Na koniec powód wyjaśnił, że wypowiedzenie przedmiotowej umowy było warunkowe w tym znaczeniu, że w przypadku spłaty przez pozwaną zadłużenia, do którego była wzywana stałoby się ono nieskuteczne – w przypadku zaś nie uiszczenia wpłaty wypowiedzenie stanie się skuteczne, do czego finalnie doszło. Powołał się przy tym na orzecznictwo Sądu Najwyższego, który ma dopuszczać pewne formy „niestanowczego” wypowiedzenia umowy kredytu – zakładającego stworzenie kredytobiorcy możliwości doprowadzenia do kontynuacji stosunku kredytowego na dotychczasowych warunkach (uwzględniając takie czynniki, jak uprzednie wyczerpanie środków mniej dolegliwych, np. wezwać, oraz wymóg, ażeby wypowiedzenie nie było czynnością nagłą, zaskakującą kredytobiorcę)

Sąd ustalił co następuje.

W dniu 1 sierpnia 2014 r. (...) Bank S. A. w W. i M. M. zawarli umowę o kredyt konsolidacyjny nr (...), na mocy której powodowy bank udzielił pozwanej kredytu w kwocie 149.678,77 zł, przeznaczonego na potrzeby konsumpcyjne kredytobiorcy, spłatę jego zobowiązań finansowych (z tytułu umów kredytu niecelowego i studenckiego), oraz zapłatę kosztów kredytów (opłaty przygotowawczej i opłaty z tytułu zwrotu kosztów ubezpieczenia na życie).

Dowód: kopia umowy o kredyt konsolidacyjny nr (...) z 1 sierpnia 2016 r. – k. 14-21.

Pozwana ostatni raz uiszczyła na poczet spłaty przedmiotowego kredytu w dniu 22 sierpnia 2016 r. kwotę 10.634,88 zł. Na dzień 7 września 2016 r. pozwana zalegała ze spłatą raty kredytu, wynikającej z przedmiotowej umowy, o wysokości 1.895,39 zł, której to termin wymagalności przypadał na 30 sierpnia 2016 r. Na dzień 4 października 2016 r. pozwana zalegała ze spłatą tego kredytu w łącznej kwocie 3.776,91 zł – mając 35 dni opóźnienia w stosunku do zapadalności raty, której termin płatności upłynął w dniu 30 sierpnia 2016 r. Na dzień 31 października 2016 r. pozwana zalegała z tego tytułu w kwocie 3.895,95 zł, mając 62 dni opóźnienia w stosunku do terminu spłaty raty wymagalnej na dzień 30 sierpnia 2016 r. Na dzień 13 grudnia 2016 r. zaległość pozwanej z tytułu przedmiotowej umowy sięgnęła kwoty 7.815,12 zł, przy czym opóźnienie z stosunku do terminu spłaty raty wymagalnej na dzień 30 sierpnia 2016 r. wynosiło 105 dni. Na dzień 20 grudnia 2016 r. zaległość ta wynosiła 7.822,47 zł, zaś opóźnienie 112 dni.

Dowód: Historia rachunku nr (...) dedykowanego dla spłaty zobowiązania z tytułu Umowy nr (...) z dnia 1 sierpnia 2014 r. – k. 69-81.

„Pismem informującym o zaległości” z 7 września 2016 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty zaległości z tytułu przedmiotowej umowy kredytu w kwocie 1.895,39 zł, zaś „Wezwaniem do zapłaty” z 4 października 2016 r. w kwocie 3.796,91 zł (łącznie z kosztem wysyłki tych pism). W obu tych pismach powód oświadczył, że istnieje możliwość złożenia przez pozwaną wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Dowody: kopie pisma informującego o zaległości z 7 września 2016 r. – k. 62, oraz wezwania do zapłaty z 4 października 2016 r. – k. 63.

Pismem z dnia 31 października 2016 r. („Ostateczne wezwanie do zapłaty”) powód wezwał pozwaną do uregulowania wymagalnego zadłużenia, wynikającego z przedmiotowej umowy kredytu w kwocie 3.919,91 zł (licząc z kosztem wysyłki pisma), wskazując, że w przypadku jej nieuiszczenia w terminie 7 dni może skutkować wypowiedzeniem umowy z żądaniem natychmiastowej spłaty całości zobowiązania. Pismo to zostało doręczone pozwanej w dniu 3 listopada 2016 r.

Dowód: kopia ostatecznego wezwania do zapłaty z 31 października 2016 r. wraz z potwierdzeniem jej doręczenia – k. 64-66.

Powód, pismem z dnia 13 grudnia 2016 r., skierował wobec pozwanej warunkowe wypowiedzenie ww. umowy, w którym wezwał ją do uiszczenia w terminie 14 dni zaległości w kwocie 401,95 zł (co uwzględniało odsetki na poziomie 14,00 %) i poinformował o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Pismo to zostało doręczone pozwanej w dniu 20 grudnia 2016 r. W konsekwencji nie uiszczenia przez pozwaną żadnej kwoty na spłatę tego kredytu, powód dokonał jego wypowiedzenia w dniu 23 stycznia 2017 r., stawiając całość jego środków w stan wymagalności na dzień 24 stycznia 2017 r. Powód w piśmie z 25 stycznia 2017 r. skierował do pozwanej przedsądowe wezwanie do zapłaty zadłużenia wynikającego z przedmiotowej umowy w kwocie 136.646,97 zł w terminie 7 dni. Zostało ono doręczone pozwanej 30 stycznia 2017 r.

Dowody: kopie warunkowego wypowiedzenia umowy o kredyt/pożyczkę Nr (...) z 13 grudnia 2016 r. i zwrotnego potwierdzenia jego odbioru – k. 23-26; kopia przedsądowego wezwania do zapłaty i zwrotnego potwierdzenia jego odbioru – k. 27-29.

Na dzień wyrokowania w niniejszej sprawie zadłużenie pozwanej względem powoda z tytułu przedmiotowej umowy kredytu hipotecznego wynosi 137.221,05 zł, na co składają się: 130.952,14 zł należności głównej, 5.286,56 zł odsetek umownych, 722,35 zł odsetek od zobowiązanie przeterminowanego oraz 260 zł z tytułu opłat.

Dowód: wyciąg z ksiąg (...) Bank S. A. z dnia 10 lutego 2017 r. Nr (...)– k. 12.

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się na, wskazanych szczegółowo wyżej, dowodach z dokumentów oraz kopii dokumentów, albowiem nie budziły one wątpliwości, a także nie były kwestionowane pod względem ich autentyczności jako nośnika określonej treści, a także treści w nich zapisanej. Strony różniły się w kwestii ich interpretacji, interpretacji stanu prawnego, który ich dotyczył (głównie kwestii dopuszczalności stosowania przez kredytodawcę konstrukcji warunkowego wypowiedzenia umowy kredytu oraz mocy dowodowej wyciągu z ksiąg banku), jak również prawdziwości stanu, który potwierdzać ma złożony do akt wyciąg z ksiąg banku. W konsekwencji musiało to zostać poddane rozstrzygnięciu Sądu w oparciu o swobodną ocenę złożonych dowodów i całokształt okoliczności sprawy.

Sąd zważył co następuje.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r., poz. 1876 ze zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie

kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W pkt 2 § 9 łączącej strony umowy o kredyt konsolidacyjny nr (...) postanowiono, że bank ma prawo ją wypowiedzieć w przypadku m. in. rażącego naruszenia postanowień tej umowy lub regulaminu udzielania pożyczek/kredytów dla osób fizycznych przez kredytobiorcę, pogorszenia zdolności kredytowej kredytobiorcy lub stwierdzenia przez bank zagrożenia w spłacie kredytu (k. 19). Nadto w pkt 3 i 4 § 9 tej umowy postanowiono, że jeżeli kredytobiorca zalega ze spłatą dwóch kolejnych rat kredytu, bank pisemnie wzywa go do zapłaty, zaś gdy należności nie zostaną uregulowane w terminie 7 dni od daty odbioru wezwania do zapłaty bank na prawo wypowiedzieć umowę – przy czym od następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia całe zobowiązanie z tytułu udzielonego kredytu staje się wymagalne i traktowane jest jako zadłużenie przeterminowane (k. 20). § 2 tej umowy przewiduje zmienność oprocentowania kredytu, co stanowiło w całym okresie kredytowania sumę stawki WIBOR 3M i marży stałej w wysokości 6,83 pkt. proc. § 3 przedmiotowej umowy dopuszcza możliwość obciążenia kredytodawcy przez bank kosztami powstałymi w wyniku niewywiązania się przez kredytobiorcę z tej umowy, w szczególności odsetkami karnymi od zadłużenia przeterminowanego, ewentualnymi kosztami sądowymi, egzekucyjnymi zgodnie z powszechnie obowiązującymi przepisami, oraz kosztami windykacyjnymi. Paragraf ten przewiduje również zmienność oprocentowania zadłużenia kredytowego, liczonego jako czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP (w granicach zakreślonych przez normy o odsetkach maksymalnych). § 7 umowy przewiduje umożliwienie pobierania przez bank opłat i prowizji zgodnie z zapisami umowy oraz Taryfy Opłat i Prowizji za czynności związane z obsługą kredytu oraz zmianą postanowień umowy.

Powództwo w niniejszej sprawie należało uznać za zasadne.

Zważyć należy, że spełniły się przesłanki do wypowiedzenia przez powoda łączącej go z pozwaną umowy kredytu konsolidacyjnego z 1 sierpnia 2014 r. Zaiste pozwana na dzień skutecznego wypowiedzenia, tj. 24 stycznia 2017 r., zalegała ze spłatą tego kredytu obejmującą pięć kolejnych rat, których termin zapadalności następował, odpowiednio, 30 sierpnia 2016 r., 30 września 2016 r., 31 października 2016 r., 30 listopada 2016 r., oraz 30 grudnia 2016 r. W okresie od 30 sierpnia 2016 r. do dnia wypowiedzenia umowy pozwana nie uiściła na rzecz spłaty tego kredytu żadnych kwot. Powód zaś wezwał ją pisemnie do spłaty w terminie 7 dni przeterminowanego zadłużenia – wymienionymi wyżej – pismami z 7 września 2016 r., 4 października 2016 r., 31 października 2016 r., a także 13 grudnia 2016 r. (które to zawierało warunkowe wypowiedzenie umowy). Pozwana w żadnym z tych wypadków nie uregulowała przeterminowanego zadłużenia w okresie 7 dni od otrzymania wezwania, w związku z czym powodowy bank skutecznie wypowiedział, łącząc strony, umowę kredytu konsolidacyjnego z 1 sierpnia 2014 r. i postawił w stan wymagalności całość jego niespłaconej kwoty (wraz z odsetkami i innymi dodatkowymi kosztami wynikającymi z umowy).

Prócz tego, że powód wzywał pozwaną do zapłaty wymagalnych rat kredytu, niejednokrotnie wychodził z inicjatywą dokonania restrukturyzacji jej zadłużenia (także przy okazji warunkowego wypowiedzenia). Świadczy to o tym, iż wypowiedzenie umowy nie dość, że było ważne i w pełni skuteczne, to również brak jest podstaw chociażby do jego kwestionowania z punktu widzenia zasad współzycia społecznego czy nadużycia prawa podmiotowego. Powyższe wypełnia, formułowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyrok z dnia 8 września 2016 r., II CSK 750/15, Legalis) postulat dokonania wypowiedzenia umowy kredytu bankowego przez kredytodawcę w sposób, który nie może być nagły i zaskakujący dla kredytobiorcy (nawet przy istnieniu podstaw do wypowiedzenia zgodnie z treścią umowy), a także dokonania tego po wyczerpaniu środków mniej dolegliwych (np. odpowiednich wezwań). Z powyższych względów Sąd orzekający w niniejszej sprawie stoi na stanowisku o dopuszczalności stosowania przez bank warunkowego wypowiedzenia umowy kredytu. Argumentacja za uznaniem tego typu konstrukcji za niedopuszczalną niejednokrotnie koncentruje na zarzutach naruszania przez bank umownych procedur upominawczych – tak chociażby orzekł Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 8 września 2016 r. (ACa 288/16, Legalis) – co prowadzi właśnie do „zaskakiwania” kredytobiorców postawieniem całości kredytu w stan natychmiastowej wymagalności. Zważyć jednak należy – co także podkreślał wskazany wyżej Sąd – że z samej istoty upomnienia wynika, iż stanowi ono rodzaj skarcenia, napomnienia, czy też przypomnienia (ale jeszcze nie ukarania). W stanie faktycznym

niniejszej sprawy bez wątplenia nie można mówić o naruszeniu przez powodowy bank umówionych z kredytobiorcą procedur upominawczych. Powód kilkakrotnie przed wypowiedzeniem wzywał pozwaną do zapłaty przeterminowanej należności, sięgnięcie zaś przez niego po warunkowe wypowiedzenie umowy należy odbierać bardziej jako danie kredytobiorcy „ostatniej szansy” w spłacie zobowiązania, aniżeli jakiś rodzaj szantażu, „zaskoczenia” pozwanej, bądź też innego rodzaju nadużycia przez powoda swojego prawa lub pozycji w łączącym strony stosunku prawnych. Tak też automatyczne lub wręcz abstrakcyjne dyskwalifikowanie konstrukcji warunkowego wypowiedzenia umowy kredytu bankowego w ocenie Sądu należy uznać za nieuzasadnione. Winno się ją zaś analizować w ścisłym powiązaniu z konkretną sprawą. Natomiast w konsekwencji analizy całokształtu stanu faktycznego sprawy niniejszej Sąd nie dopatrył się okoliczności podobnych do wskazanych wyżej, które by uzasadniały uznanie wypowiedzenia przedmiotowej umowy z zastrzeżeniem warunku za niedopuszczalnego.

Sąd podziela także stanowisko strony powodowej co do doniosłości dowodu z wyciąg z ksiąg banku. Chociaż ustawodawca w ust. 1a art. 95 prawa bankowego stanowi, iż moc prawna dokumentów urzędowych w postaci m. in. wyciągów z ksiąg rachunkowych banków nie rozciąga się na postępowanie cywilne, to bez wątplenia nie sposób bezrefleksyjnie odbierać im mocy i wartości dowodowej. Sąd przychylił się do stanowiska, że treść wyciągów z ksiąg bankowych należy traktować jako oświadczenia wiedzy osób, które je podpisywały. Wiedza ta zwykle dotyczy, tak jak w niniejszym przypadku, stanu zadłużenia danego kredytu i jest jak najbardziej wiarygodna. Warto w tym świetle wskazać, że – pomimo aktualnego brzmienia ust. 1a art. 95 prawa bankowego – wyciąg z ksiąg bankowych nadal pozostaje dokumentem uprawniającym powoda do wystąpienia z pozwem w postępowaniu nakazowym. Ustawodawca, dostrzegając szczególne wymogi formalne obowiązujące przy sporządzaniu takiego wyciągu z ksiąg banku, również nadal uznaje go za dokument stanowiący dostateczną podstawę wpisu do ksiąg wieczystych (art. 95 ust. 1 prawa bankowego). Dzieje się to dlatego, że prowadzenie ksiąg bankowych poddane jest wielu restrykcjom o charakterze administracyjnoprawnym, głównie wynikającym z regulacji ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 1047) oraz rozporządzenia Min. Finansów z dnia 1 października 2010 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości banków (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 329), ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 196). Powyższe tezy znajdują z resztą aprobatę w orzecznictwie – por. chociażby wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 czerwca 2016 r. (I ACa 1758/15, Legalis). Nowelizacja prawa bankowego, na mocy której ustanowiono ust. 1a w art. 95 ustawy, rzeczywiście miała na celu wyłączenie w stosunku do dokumentów takich, jak omawiany w tym miejscu domniemania, że to co jest w nim zapisane jest prawdziwe (i tym samym pozbawienia ich waloru zupełności dowodu, który ograniczał lub nawet wyłączał w ich przypadku stosowanie zasady swobodnej oceny dowodów – por. uzasadnienie do projektu przedmiotowej nowelizacji – Sejm RP VII Kadencji, druk nr 605, opubl. w LEX). Należy mieć jednak na względzie, że w niniejszej sprawie brak jest materiału, który by wskazywał np. na fakt uzasadnionego kwestionowania przez pozwaną wysokości swojego zadłużenia względem banku w czasie jego spłacania lub wzywania do zapłaty. Strona pozwana zarzuciła powodowi niewykazanie wysokości zadłużenia dopiero na etapie niniejszego postępowania sądowego – kwestionując, że ustalone zostało ono li tylko na podstawie jego ksiąg. Tak też w ocenie Sądu, z uwagi na obszernie przedstawione wyżej argumenty natury prawnej i faktycznej, stanowisko pozwanej w tym przedmiocie nie zasługiwało na podzielenie. W konsekwencji zdecydowano się zasądzić od pozwanej na rzecz powoda sporne roszczenie w kwocie żądanej przez stronę powodową, do tego wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu w niniejszej sprawie do dnia zapłaty (tj. zgodnie z żądaniem powoda oraz art. 481 k.c.).

Odnosnie kwestii rozliczenia kosztów niniejszego postępowania, Sąd oparł się na żądaniu powoda w tym przedmiocie oraz normie z art. 98 § 1 k.p.c., która stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), a także na art. 100 k.p.c., statuującego zasadę odpowiedzialności strony za wynik procesu. Dlatego też zasądzono od pozwanej, jako przegrywającej proces w całości, na rzecz powoda kwotę obejmującą uiszczoną opłatę od pozwu, oraz zwrot kosztów zastępstwa radcy prawnego i opłaty od pełnomocnictwa.

Mając powyższe na uwadze i na podstawie przywołanych przepisów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.